

— О, не! казала жабата. Азъ намислихъ да пжтувамъ по свѣта. Дотегна ми да седя въ това глухо блато . . .

— О, хо, цигуларко! Какъ не ти е мжно за насъ — жителитѣ на това блато, казалъ ракътъ. — Ти си още съвсѣмъ младичка. Още нищо не разбирашъ отъ свѣтовни работи. Изведнѣжъ можешъ да налетишъ на нѣкоя бѣда. Но, добъръ ти пжтъ и много здраве; хайде сбогомъ! . . .

— Сбогомъ! казала и жабата, па трѣгнала. Колко било хубаво срѣдъ свѣжата, зелена трѣвица на широката ливада! „Глулавий, рачко — мустакачко, не те слушамъ азъ тебе; по-добрѣ бѣ да си не хабишъ думитѣ на праздно! . . .“ си шепнѣла пжтницата.

Слънцето се дигало все по-високо и врѣмето ставало все по-топло. Жабичката ожѣднѣла. Тя изпила нѣколко капки роса, които съзрѣла по трѣвата. Но скоро росата се изпарила и на жабата станало лошо.

По едно врѣме огладнѣла. Видѣла комаръ. Пожелала да го сграби, но една лястовичка я прѣварила . . . Слѣдъ малко, тъкмо що се готвѣла да изѣде едно червейче, ето че едно пѣргаво гущерче го изяло. Съзрѣла ендѣ охлювче. Тъкмо да го нагълта, една змия го налапала и цѣло го втикала въ търбуха си. Прилошело отъ гладъ на бѣдната пжтница. Тя си спомнила думитѣ на своя съсѣдъ рача — челебия.

„Не е ли вече врѣме да се върна, си помислила жабата. — Ето, че и пжтя изгубихъ. Въ дѣсно ли, на лѣво ли, не зная . . .“

Додѣто тѣй мислѣла, ето право надъ главата ѝ единъ щркъ заплѣскалъ съ крилѣ. Пжтницата